

Aan de Ambrosiushoeve Minder leden, hoe zo?

Aan beleidspersonen Ambrosiushoeve en redactie.

De toekomst van de Ambrosiushoeve vraagt een andere kijk in deze tijd. Historisch schaarde de bijenteelt zich correct bij de produktielandbouw. Zodoende was de aanpak, als elke landbouwtak, de juiste voor het bereiken van de doelstellingen. Het onderwijs was als dat van landbouwlerearen en instellingen georganiseerd. Het onderzoek werd als land- en tuinbouw gesubsidieerd uit dezelfde bronnen, alles was op produktie gericht.

De maatschappelijk politieke visie is echter veranderd. De produktie moet zich richten op vraag en aanbod en anders er uit! Hier past geen bijenteelt meer bij. Bij bijenteelt zijn de doelstellingen veranderd of eigenlijk al lang anders. De produktie is voor de imkers niet meer belangrijk als inkomstenbron; zij houden bijen als hobby (dit mag geld kosten), recreatie en, om een toekomstargument te noemen, ondersteuning van natuurbehoud en herstel hiervan.

Zoek daarom andere steunbronnen, die door de maatschappij en politiek momenteel gespekt worden en dezelfde doelstellingen nastreven. De overheidsbron Ministerie van Landbouw, Visserij en Natuurbeheer. Dit departement kan ons niet links laten liggen, als je tenminste onze doelstellingen duidelijk maakt. Zoek de maatschappelijk actuele trend, bijvoorbeeld het door particulieren (leden) gesponsord worden, zoals Natuurmonumenten dat doet. Deze organisaties hebben precies dezelfde doelstellingen en door vrijwilligers worden grote bedragen bijeengebracht. Geef deze instanties met argumenten omkleed, de kans goed te doen door geld en goodwill uit te dragen aan de imkers en de Ambrosiushoeve. Wij zullen het werk voor hen en ons allen doen. Wij zijn deskundig in onderzoek, onderwijs en natuurbeheer op insektengebied.

Wij moeten niet alles zelf betalen dat heeft een negatieve uitstraling bij de leden. Wij werken allen voor het algemene belang: natuurbehoud.

Vergeet produktieargument honing, tomaten, fruit, dan bereik je precies het tegenovergestelde effect.

W. Braam, Westerhoven

In **Bijen** 4(10): 270-271 (1995) is Ko Zoet terecht bezorgd over het feit dat het aantal aangesloten imkers bij alle organisaties terugloopt. En terecht probeert hij te achterhalen wat de oorzaak zou kunnen zijn. Teruglopende ledentallen en groeperingen die hun eigen weg (lijken te) gaan, maken dat de grote verenigingen aan kracht inboeten. Ze kunnen bijvoorbeeld geen vuist maken naar een falende overheid die de imkers probeert steeds meer te laten betalen voor steeds minder. Hun financiële positie wordt zwakker en een beleid voeren ten aanzien van ziektebestrijding of het doen van research wordt moeilijker.

Ko Zoet praat over een scheiding der geesten die plaats gevonden zou hebben. Aan het eind van zijn artikel bekent hij dat hij de gedachte maar niet kan loslaten, dat de grootste belemmering voor een krachtige bijenteelt(organisatie) de imkers zelf zijn met hun eigenzinnige, individuele aard. Ik vraag me af of dat zo is. Waren imkers niet altijd individualisten?

Graag wil ik een correctie aanbrengeen op de gemaakte constatering dat het aantal aangesloten imkers bij alle organisaties terugloopt. Voor wat de vereniging 'Buckfast Belangen Verenigd' betreft, is dit een onjuiste constatering. Deze vereniging groeide in de afgelopen zes jaren uit tot een stabiele club van goed 400 leden. Nog een correctie, de vereniging 'Buckfast Belangen Verenigd' ging niet over tot de uitgifte van een mededelingenblad. Het 'Bulletin' staat boordevol interessante artikelen, aangevuld met mededelingen. En dan nu naar wat naar mijn idee een belangrijke oorzaak is van het teruglopen van de ledentallen van de grote verenigingen.

Natuurlijk zijn imkers individualisten! Naar mijn stellige overtuiging is het belangrijkste probleem, dat de meeste verenigingen geen kans zien om een 'wij-gevoel' bij het doorsneelid tot stand te brengen. We weten allemaal wel dat dat voor veel grote landelijke verenigingen geldt. Op vergaderingen en in regionale besturen of commissies kom je steeds dezelfde mensen tegen, maar het gemiddelde lid is passief en komt niet veel verder dan het lezen van het verenigingsblad. En daar zit hem de kneep! Dat blad moet zo leesbaar en interessant zijn, dat het direct bij binnenkomst gelezen wordt. Daar moet informatie in staan waar men wat mee doen kan. Waar men iets van leert of bijleert. De grote verenigingen falen duidelijk in het naar de leden brengen van interessante en actuele kennis. En dan bedoel ik echt niet alleen

koninginneteelt. Waarom publiceert het blad Bijen bijvoorbeeld niet over de resistentie van varroamijten tegen Apistan in Italië en Oostenrijk? Dat is wel ver van ons bed, maar dat probleem staat hier ook voor de deur. Veel imkers gebruiken dit al zo'n jaar of zes (al dan niet clandestien) en kunnen er dus op rekenen dat ook zij binnenkort een probleem hebben. Maar zonder die informatie zijn ze er niet op bedacht. Dat Apistan meer dan één keer gebruikt kan worden is aardig kostenbesparend, maar het blad Bijen heeft ons daarover niet geïnformeerd. Dit zijn slechts voorbeelden. Ik durf te stellen dat als het blad Bijen met wat interessantere en vooral diepgravender artikelen komt, het blad beter gelezen zal worden. En beter lezen betekent dat men ook meer betrokken raakt bij het verenigingsgebeuren. Een ander aspect is dat het gemiddelde lid van veel verenigingsactiviteiten te weinig merkt en daar dus ook niet waardering voor kan opbrengen. Neem als voorbeeld het praten over de bestrijding van Amerikaans vuilbroed. Wat moet mijn conclusie als VBBN-lid nu zijn? Praten, theoretiseren maar uiteindelijk niet veel doen! (Wellicht is het aardig te vermelden dat de vereniging 'Buckfast Belangen Verenigd' al haar licentienemers gevraagd heeft om broed en/of honing te laten onderzoeken. Dat is gebeurd en het resultaat is tot tevredenheid stemmend. Niets gevonden!) Zodra hulp gevraagd wordt van of aan de VBBN voor drachtplantencommissies of ziektebestrijding komt er veel te weinig uit. Leden gaan zich dan afvragen waarom ze lid zijn van de vereniging.

Afsluitend zou ik willen stellen dat praktische hulp en daadwerkelijke steun van de verenigingen die zichtbaar gemaakt worden in het verenigingsblad Bijen, een goede aanzet zijn om op zijn minst de leden bij de verenigingen te houden. Uitbreiding door het werven van 'jong bloed' zal dan ook wat gemakkelijker van de grond komen. Als Ko Zoet zich afvraagt waarom bedrijfsmatige imkers en Buckfastimkers niet geïntegreerd zijn in het blad Bijen, moet het antwoord luiden dat zij geen verenigingen zijn onder wier auspiciën het blad Bijen uitgegeven wordt. Voor 'Buckfast Belangen Verenigd' kan gesteld worden dat een aantal leden ook lid is van andere verenigingen. Misschien zou het heel goed zijn als vanuit die hoek initiatief ontwikkeld wordt om de Buckfastimkers van 'Buckfast Belangen Verenigd' dat te bieden wat zij missen bij andere verenigingen. Buckfastimkers hoeven geen eigen weg te gaan. Zij hebben voldoende aan eigen speelruimte binnen het totaal. Wie neemt die uitdaging aan?

Allan Reeder, Bestuurslid 'Buckfast Belangen Verenigd'

Wintersterfte door aardstralen 1

In *Bijen* 4(11): 310 (1995) vraagt Hans Meyer uit Zeist naar ervaringen van imkers met aardstralen, waarop ik gaarne een reactie wil geven.

In mijn vorige woning in Teuge had ik in 1978 wat je noemt een model-bijenstal gebouwd. Vanaf het moment dat daarin bijen waren opgesteld was er één plek in die stal, waarop het betrokken volk jaar op jaar slecht uitwinterde. Ten einde raad besloot ik een toentertijd in deze contreien bekende wichelroedeloper, J.A. Meyerink uit Klarenbeek, te raadplegen. Na hem mijn probleem te hebben voorgelegd, pakte hij zijn wichelroede en binnen enkele seconden wees hij tot mijn verbazing de gewraakte plek aan. Vanaf dat moment liet ik die plaats ongemoeid.

In juli 1986 maakte ik met een groep van 43 Leidse imkers een soort studiereis naar Polen. Voor 3 juli stond op het programma een bezoek aan Stalowa Wola, waar zich een grote oppervlakte met boekweit bevond. Helaas arriveerden we er pas na de middag, zodat we geen bijen meer op de boekweit zagen vliegen. Zoals bekend vliegen de bijen tot ongeveer 12.00 uur op dat gewas, waarna de vlucht volledig wordt gestaakt. De tientallen daar opgestelde bijenkasten vertoonden allemaal een enorme baard met bijen. Aansluitend aan dat bezoek was er voor ons gezelschap een uitvoerige picknick georganiseerd in het belendende bosschage. In het programma was een imker-parapsycholoog opgenomen, die in zijn kwaliteit als wichelroedeloper een paar interessante demonstraties gaf. Ik vertelde hem mijn hiervoor geschetste ervaring, waarop hij het een en ander als een algemeen bekend feit betitelde; bijen mag je 's winters nooit boven banen van aardstralen plaatsen, die veroorzaken onrust, een voortdurende prikkelende werking op het volk, hetgeen ten koste gaat van het bijenvolk, aldus deze parapsycholoog. Tevens vertelde hij, dat gedurende de drachtperiode het tegengestelde gold. Aardstralen zouden de bijen dan juist in hun haaldrift stimuleren.

Dit laatste deed mij denken aan een bezoek aan een imker in Beekbergen. Deze man, tevens wichelroedeloper, zocht 's zomers met behulp van zijn wichelroede een geschikte plaats voor zijn bijen op de heide en dat waren juist die plaatsen, waar banen van aardstralen werden aangetroffen. In zijn woonomgeving was hij een zeer bekende wichelroedeloper, die iedereen zonder vergoeding te hulp kon roepen. Ik was toen zo onder de indruk van zijn activiteiten, dat ik daarover